

Homília počas svätej omše na púti podnikateľov Mariánska hora, Levoča, 18.9.2026

Drahí bratia a sestry, dnešné prvé čítanie nás privádza do Korintu, do jedného z najživších, ale zároveň aj najnáročnejších kresťanských spoločenstiev prvých desaťročí Cirkvi. Korint bol veľkým prístavným mestom, miestom obchodu, pohybu ľudí, kultúr, ale aj veľkých sociálnych rozdielov. Apoštol Pavol tam počas svojho misijného pôsobenia v rokoch 50-52 v 1. storočí po Kr. založil kresťanskú komunitu, ktorú mal veľmi rád, no ktorá mu zároveň spôsobovala veľa starostí. Po jeho odchode sa k nemu dostávajú správy o rozdeleniach, sporoch, morálnych problémoch, otázkach manželstva, pohanských zvykoch, neporiadkoch, súperení o duchovné dary. Korintská cirkev bola plná života, chariziem a nadšenia, ale zároveň potrebovala dozrievať vo viere. A práve v 15. kapitole Prvého listu Korint'anom, ktorú sme dnes počuli, sa Pavol dotýka otázky, ktorá je ešte zásadnejšia než všetky ostatné: **vzkriesenie**.

Zdá sa, že niektorí Korint'ania síce prijímali vieru v Krista, no mali problém veriť vo vzkriesenie mŕtvych. V grécko-rímskom prostredí bolo totiž pre mnohých omnoho ľahšie prijať predstavu nesmrteľnej duše než telesného vzkriesenia. Niektoré filozofické smery vnímali telo skôr ako obmedzenie, z ktorého sa duša má oslobodiť. Pavol však veľmi dobre vie, že tu nejde o okrajovú otázku, o detail, na ktorom sa možno nezhodneme. Preto hovorí úplne priamo: „Ak sa hlása, že Kristus vstal z mŕtvych, ako môžu niektorí z vás hovoriť, že niet zmŕtvychvstania?“ A potom svoju argumentáciu vyhrotí až na samý okraj: ak niet vzkriesenia mŕtvych, potom nevstal ani Kristus. A ak Kristus nevstal, márne je naše hlásanie, márna je aj naša viera, ešte stále sme vo svojich hriechoch. To sú mimoriadne silné slová. Pavol tým vlastne hovorí: **ak odstránime vzkriesenie, nezostane nám kresťanstvo bez jednej časti; rozpadne sa celé kresťanstvo**.

Naša viera totiž nestojí iba na krásnych Ježišových slovách, na morálnom učení, na prikázaní lásky či na obdivuhodnom príklade jeho života. Stojí na udalosti. Ježiš Kristus zomrel, bol pochovaný a vstal z mŕtvych. A práve toto je jadro kresťanského ohlasovania. Nie iba: Ježiš nám dal krásne učenie. Nie iba: Ježiš nám ukázal, ako máme žiť. Ale: Ježiš Kristus zomrel za naše hriechy a vstal z mŕtvych. Kristus žije. A preto hriech nemusí mať posledné slovo. Preto zlyhanie nemusí mať posledné slovo. Preto ani smrť nemá posledné slovo.

A potom Pavol vysloví vetu, ktorá je vrcholom dnešného čítania: „Ale Kristus vstal z mŕtvych, prvotina zosnulých.“ To slovo „ale“ mení všetko. Ak Kristus nevstal, všetko je márne. Ale Kristus vstal. A Pavol pridáva jedno slovo, ktoré nesmieme prehliadnuť: „prvotina“. Je to veľmi konkrétny obraz zo života starovekého človeka. Keď dozrela prvá časť úrody, človek prinášal Bohu prvotinu. Bola to prvá časť žatvy, ale zároveň v sebe

niesla prísľub celej úrody. Keď dozrel prvý klas, znamenalo to: žatva sa začala. A presne toto Pavol hovorí o Kristovi. Ježišovo zmŕtvychvstanie nie je iba jedinečný zázrak, ktorý sa stal jednému človeku pred dvetisíc rokmi. Kristus je prvotina. To znamená, že to, čo sa stalo s ním, je začiatkom toho, čo Boh pripravuje aj pre nás. Kristus nevstal preto, aby zostal osamotenou výnimkou medzi miliardami ľudí, ktorí zomierajú. Vstal ako prvý z úrody. Jeho vzkriesenie je prísľubom nášho vzkriesenia. Jeho víťazstvo je začiatkom nášho víťazstva. Jeho prázdny hrob je prísľubom, že ani náš hrob nebude posledným miestom nášho príbehu.

Dnešné Božie slovo sa netýka iba Korint'anov, ale každého z nás osobne. Ak Kristus vstal z mŕtvych a je prvotinou zosnulých, potom vzkriesenie nie je iba nádejou na posledný deň. Je to svetlo pre môj život už teraz. Ak naozaj verím, že Kristus vstal, potom nemôžem žiť tak, akoby tento svet bol všetko. Nemôžem postaviť celý svoj život iba na tom, čo vlastním, čo dosiahnem, čo si o mne myslia druhí, aké miesto medzi ľuďmi získam. Vzkriesenie mi pripomína, že posledným meradlom môjho života nie je úspech, ale vernosť. Vernosť Bohu, pravde, svedomiu, ľuďom, ktorých mi Boh zveril. Ak Kristus vstal, potom nemusím za každú cenu vyhrať každý spor. Nemusím mať vždy posledné slovo. Môžem odpustiť. Môžem priznať chybu. Môžem sa vrátiť. Môžem začať znova. Pretože môj život nestojí iba na tom, čo som dokázal ja, ale na tom, čo urobil Kristus.

Táto zvesť je najväčšia zo slobôd, ktoré nám vzkriesenie prináša. Nemusíme sa neustále zachraňovať sami. Nemusíme predstierať, že všetko zvládame. Môžeme priniesť Kristovi svoju biedu, svoje zlyhania, svoje pády aj svoj strach, pretože on žije. Vzkriesenie preto nie je iba pravdou o tom, čo sa stalo s Ježišom. Je to pravda o tom, čo môže Boh urobiť aj s mojím životom. Tam, kde ja vidím koniec, Boh môže otvoriť nový začiatok. Tam, kde ja vidím definitívnu stratu, on môže otvoriť cestu nádeje. Tam, kde už nevidím budúcnosť, on ju stále má.

Dnes si preto položíme jednu veľmi jednoduchú, ale veľmi osobnú otázku: ak naozaj verím, že Kristus vstal z mŕtvych, čo to má zmeniť v mojom živote? Možno jeden vzťah. Jedno odpustenie. Jedno rozhodnutie, pri ktorom viem, čo je správne. Jednu chvíľu denne, ktorú konečne dám Bohu. Lebo viera vo vzkriesenie sa nemá prejaviť iba v slovách vyznania viery. Má byť viditeľná v tom, ako žijeme.

Bratia a sestry, Kristus vstal z mŕtvych. Je prvotinou zosnulých. A kde je prvotina, tam už začala žatva. Preto náš život nesmeruje do prázdna. Smeruje k životu. Smeruje ku Kristovi. A práve preto môžeme žiť s nádejou, odpúšťať s odvahou, zostať verní pravde a nebáť sa začínať znova. Kristus žije. A ak žije on, potom má budúcnosť aj náš život. Amen.